

821.161.2
K82

видавництво
СТАРОГО ЛЕВА

C1213497

Марічка Крижанівська

ТАНГО З ДУХАМИ

того не покаже, бо варто йому лише занюхати страх, як він вп'ється у нього зубами.

— Я знищу всіх, хто тобі дорогий, — вимовив він.

— Що ж тебе зробило таким втіленням зла? Хто тебе так зранив?

Він сів за стіл, запалив люльку. Видихнув білий дим.

— Ти мені нагадуєш її.

— Кого? — вона сіла навпроти нього.

— Ту, яка привела мене на світ.

— Твою маму?

— Не називай її так. Це лише підла істота, а не мама.

— Що вона зробила? — Нічницю насправді починала цікавити ця невідома дотепер історія Аридника.

— Викинула свого сина, як ганчірку... Я тоді ще був зовсім малим.

2

Темної ночі постукали у двері Чорнокнижника, що жив у віддаленому закутку Дземброні. Двері відхилив чоловік середніх років, при силі, його скронь ще й не торкалася сивина.

— Чого треба? — різко гаркнув він чоловікові й жінці, які стояли в пітьмі.

— Сплатити борг, — відповіла жінка.

— Який ще борг серед ночі?

— Колис ви прийшли нам на поміч, і ми пообіцели віддати вам на науку нашого первістка. Тепер чес, — сказав чоловік.

— Я вас не пам'ятаю і обіцянки теж. Забирайтеся геть!

— Він — ваш! — жінка вивела з-за своєї спідниці дворічного хлопчика. Дитина тулилася до маминих ніг і перелякано поглядала на незнайомця.

— Чи ви здуріли? На біса мені такий малий? В учні беру тільки підлітків. Мені ні до чого бавити чужих засранців і підтирати їм дупи.

— Ви допомогли нам, коли ми вже не мали надії на дитену. Певно, ви його проклели. У нас не могла народитися

така дитина, то є біс, а не людина, агій з ним. Він йно подивиться — і вже хата палає вогнем, подивиться на чужу корову — і вона вже здихає. І нам люде підказали, що тільки ви зможете навчити його керувати тов силов. Навчіт і будьте з нем добрі, — жінка передала хлопчикову ручку Чорнокнижнику.

Малий кричав і заливався сльозами. Але його батьки, здається, не зважали на це.

— Заберіть дитину негайно! — закричав Чорнокнижник. — Ви чуєте?!

Жінка обняла сина:

— Ми мусимо віддати тебе на науку, заки ти не зробив шос зле!

Але дитині було байдуже до маминих виправдань, він, може, ще й не зовсім розумів тих слів. Лише відчував: його покидають, покидають ті, кому він безмежно довіряв і любив.

Дивна пара, не обертаючись, швидко віддалялася від хати Чорнокнижника. Він вхопив малого на руки і побіг за ними. Та ліс був затемний, щоб знайти у ньому бодай когось, тим паче якщо той хтось чимдуж втікав. Чорнокнижник гнався за парою, скільки стало духу. Малий несамовито верещав. Нарешті чоловік зупинився, відхекався, погладив дитину по спині:

— Не плач, не плач. Все добре, ми їх знайдемо, — поволі рушив із несподіваною ношею до своєї хати.

Він розпалив вогонь у печі, нагрів води, налив у нецки, посадив туди дитину, відмив від сліз і бруду. Тепла вода трохи заспокоїла хлопчика, який все ще схлипував і налякано дивився на незнайомого чоловіка.

— Ото ми вляпалися, хлопче, обоє. Ти хоч знаєш своє ім'я?

Але хлопчик мовчав.

— Будеш Арідником, — Чорнокнижник нарік малого, витираючи рушником, вишитим яскраво-помаранчевим узором. — То ти дух чи людина-непростий?

Чоловік заглянув дитині у вічі, потім заплющив очі, послухав свої відчуття.

— Дух... Гм, цікаво, в людей народився дух...

Наступного ранку, щойно сонце позолотило верхівки смерек, Чорнокнижник вийшов із хати. На руках ніс малого хлопчика. Той сумирно досипав на плечі у чужого чоловіка.

Чорнокнижник осідлав коня і скерував його до межі сіл Криворівня та Верхній Ясенів. Там знайшов хату мольфара Нечая, щоб розпитати про батьків малого. Хоч обоє мольфарів були одвічними ворогами, але цього разу справа була важливіша за їхнє суперництво.

Нечай зустрів Чорнокнижника стримано, прохолодно. Непроханий гість був вдячний за таку зустріч. Зараз йому найменше хотілося вступати в сутичку, ворожості до Нечая він не почував. Чорнокнижник розказав, у якій справі прийшов.

— За твоїм описом я не годен впізнати когос із місцевих. Зроби замовленні на кров! — порадив Нечай. — Але ліпше не шукай тих людей. Єк вони відмовилися від рідної дитени, то ніц доброго з ними не чекає на малого. То злі люде.

— Але як мені його виховувати? Мені навіть ніхто не допоможе, я ж немісцевий.

— Хочеш — віддай нам, моя родена якос дасть раду хлопцеві.

— Та ні, він дух, і тільки я зможу навчити його керувати силою. Не можна залишати його сам на сам із такою некерованою міццю. Він собі завдасть великої шкоди без науки. Бувай здоров, Нечаю!

— Йди здоровий, чоловіче!

Нечай провів поглядом Чорнокнижника, і його охопило недобре передчуття.

3

Сяк-так Чорнокнижник давав раду з Арідником. Був з ним суворий, але справедливий. Годі було й сподіватися від цього чоловіка якогось почуття, бодай трохи схожого на батьківську ласку. Зате Чорнокнижник добре доглядав хлопчину, годував і вдягав — у тому жодної потреби малий не мав. А ще дозволяв читати свої чорні книжки і спостерігати за діями і заклинаннями. На противагу показував вміння світлої сили, бо й нею колись займався і поважав баланс у природі.

Одного дня Чорнокнижник таки наважився на кровне замовляння. Коли Арідник випадково порізав собі пальця, чоловік взяв кілька крапель його крові, і вони привели його в село Космач, добряче віддалене від Дземброні. Подався туди сам, без дитини. Знайшов ворота Арідникових батьків, зазирнув у двір: там метушилося восьмеро дітлахів різного віку, усі брудні й недоглянуті. Біля них сидів на лавці п'яний неньо, а неня, знову вагітна, несла у відрі їжу, вочевидь, для худоби.

— Може, ви хоча б раз навідали свого сина? — з воріт крикнув Чорнокнижник.